

Sygn. akt I C 316/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2021r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 września 2021r. w K.

sprawy z powództwa **Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. (KRS (...))**

przeciwko pozwanemu **K. M. (PESEL (...))**

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu od powoda Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. tytułem części nieuiszczonych wydatków kwotę 1.424,00zł (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia cztery złote 00/100).

Sygn. akt I C 316/20

UZASADNIENIE

W dniu 6 grudnia 2019r. powód Towarzystwo (...) S.A. z/s w W. skierował do tut. Sądu w stosunku do pozwanego K. M. żądanie zasądzenia kwoty 3.350,99zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a ponadto żądanie zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 15 maja 2019r. pozwany K. M. wytworzył stan niebezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując pojazdem m – ki F. o nr rej. (...) doprowadził do zderzenia z pojazdem m – ki F. o nr rej. (...) i jego uszkodzenia, a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia.

Pojazd pozwanego był objęty ochroną ubezpieczeniową w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów.

Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody. Powód przeprowadził postępowanie szkodowe w ramach, którego ustalił rodzaj, charakter i zakres uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego, a także techniki i koszty odtworzenia pojazdu poszkodowanego do stanu sprzed zdarzenia.

Powód wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej wysokości 3.350,99zł, i tak z tytułu odszkodowania za uszkodzony pojazd kwotę 3.150,99zł i tytułem zwrotu kosztów holowania kwotę 200,00zł.

Powód w ramach regresu wezwał pozwanego do zwrotu kosztów postępowania szkodowego. Pozwany zanegował podstawy swojej odpowiedzialności, co do zasady i wysokości oraz odmówił zapłaty żądanej kwoty pieniężnej.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 23 stycznia 2020r. w sprawie o sygn. akt I Nc 5165/19 uwzględniono w całości roszczenia powództwa i orzeczono o kosztach postępowania.

Pozwany K. M. wniósł sprzeciw od opisanego wyżej orzeczenia.

Pozwany zaskarżył przedmiotowy nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W treści tego kwalifikowanego pisma procesowego pozwany zakwestionował przedstawione przez powoda okoliczności zaistnienia zdarzenia, zanegował fakt kierunkowego mającego na celu uniknięcie odpowiedzialności oddalenia się z miejsca zdarzenia, a także wysokość przyznanego poszkodowanemu odszkodowania.

Postanowieniem z dnia 16 marca 2020r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I C 316/20 odmówił prawa do udziału w postępowaniu w charakterze pełnomocnika pozwanego A. S., zwolnił w całości pozwanego od kosztów sądowych oraz oddalił jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

W odpowiedzi na sprzeciw powód w całości podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 15 maja 2019r. ok. godz. 16.00 w K. na ul. (...) w kierunku ul. (...) miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym uczestniczyli pozwany K. M. prowadzący samochód m – ki F. (...) o nr rej. (...) i kierująca pojazdem m – ki F. (...) o nr rej. (...) I. B..

Jadący autem F. (...) o nr rej. (...) pozwany K. M. wytworzył stan niebezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności w czasie wykonywania manewru zmiany pasa ruchu, nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi poruszającemu się w tym samym kierunku i pasem ruchu, na który pozwany zamierzał wjechać, co spowodowało konieczność podjęcia przez kierującą pojazdem m – ki F. (...) o nr rej. (...) I. B. gwałtownych manewrów obronnych w celu uniknięcia zderzenia się pojazdów, zmianę przez nią kierunku jazdy i wjechanie na krawężnik i pas zieleni, co spowodowało uszkodzenie mechaniczne pojazdu m – ki F. (...) o nr rej. (...).

W wyniku podjętej przez I. B. reakcji obronnej nie doszło do fizycznego kontaktu pomiędzy pojazdami.

Stan zagrożenia i sytuację kolizyjną na drodze wytworzył pozwany K. M. kierujący pojazdem m – ki F. (...) o nr rej. (...) i jest on sprawcą kolizji drogowej, a jego zachowanie się na jezdni podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu z lewego na prawy pozostaje w związku przyczynowym z tym zdarzeniem drogowym.

Biorąc pod uwagę wzajemne usytuowanie pojazdów w momencie przed powstaniem sytuacji kolizyjnej oraz rodzaj i sposób wykonywanych przez uczestników ruchu manewrów na drodze nie doszło do fizycznego kontaktu pomiędzy pojazdem m – ki F. (...) o nr rej. (...) i autem m – ki F. (...) o nr rej. (...).

Pozwany K. M. po zdarzeniu kontynuował jazdę a I. B. po opanowaniu sytuacji wróciła prowadzonym przez nią samochodem na jezdnię i poruszała się za autem sprawcy.

Pozwany zatrzymał kierowany przez niego pojazd na parkingu w obszarze skrzyżowania ulic (...), gdzie był umówiony z A. S..

Do w/w dojechała I. B., która zaparkowała tam swój pojazd oraz podniosła zarzuty w stosunku do pozwanego jako sprawcy zdarzenia drogowego. W/w opisała przebieg zdarzenia oraz zwróciła uwagę na uszkodzenia, które powstały w jej samochodzie. Obecni dokonali również oględzin pojazdu I. B.. Pozwany i A. S. zaprzeczyli zaistnieniu kolizji oraz mechanizmowi powstania uszkodzeń, w szczególności wobec faktu nie ujawnienia ich fizycznych śladów na zewnętrznych elementach wyposażenia pojazdu m – ki F. (...) o nr rej. (...) jak i samochodu pozwanego, przy uwzględnieniu, że I. B. była w stanie dojechać uszkodzonym samochodem z miejsca zaistnienia kolizji.

Pozwany K. M. zanegował swoje sprawstwo oraz wyrażał swoje zaskoczenie obwinianiem go o wytworzenie stanu niebezpieczeństwa i spowodowanie kolizji drogowej. Niezależnie od powyższego pozwany proponował I. B. wezwanie patrolu policji, który mógłby wyjaśnić zaistnienie zdarzenia oraz jego okoliczności, z czego w/w nie skorzystała usiłując bezskutecznie nawiązać kontakt ze swoim mężem P. B..

Wobec konieczności załatwienia wcześniej zaplanowanych spraw K. M. udał się w dalszą drogę. Pozwany nie oddalił się z miejsca zdarzenia w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej i cywilnoprawnej oraz uchylenia możliwości ustalenia mechanizmu powstania szkody, a także sprawstwa, winy i wysokości szkody. Na miejscu z I. B. pozostała A. S. oferując swoją pomoc, z której I. B. nie skorzystała.

Według zapisów notatników służbowych policjantów, patrol policji udał się z polecenia dyżurnego K. na miejsce kolizji o godz. 17.35, natomiast według dokumentu „krótkiego raportu działań” zgłaszającym zdarzenie, które nastąpiło w dniu 15 maja 2019r. był o godz. 18:05:14 P. B., tj. w czasie ok. 2 godzin od zaistnienia zdarzenia.

Zachowanie pozwanego K. M. z dnia 15 maja 2019r. zostało zakwalifikowane jako wykroczenie przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym wypełniające dyspozycję art. 86 § 1 kw, za co w postępowaniu mandatowym pozwany w dniu 1 lipca 2019r. został ukarany karą grzywny w wysokości 300,00zł oraz przypisano mu 6 punktów karnych.

(notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 19, 109, 256, potwierdzenie zapłaty k. 42, kopia notatnika służbowego k. 103-105, 106-108, 250-252, 253-255, protokół oględzin k. 110, 240, umowa sprzedaży k. 111, notatka urzędowa k. 112, 230, 249, nagranie z monitoringu miejskiego – płyta Cd. k. 114, zdjęcia k. 115-119, 241-242, 246-248, mandat karny k. 120, inf. K. k. 131, 243, krótki raport działań k. 132, dokumenty akt szkodowych – płyta Cd. k. 151, protokół przesłuchania świadka k. 232-235, 236-239, 244-245, inf. (...) k. 277, częściowo zeznania świadka I. B. k. 122v 00:09:45-00:18:49, częściowo zeznania świadka P. B. k. 122v 00:18:49-00:29:47, zeznania świadka A. S. k.123 00:38:14-00:41:55, przesłuchanie pozwanego K. M. k. 122v 00:04:12-00:09:45)

W dacie zdarzenia pojazd pozwanego objęty był ochroną ubezpieczeniową w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów.

Poszkodowany dokonał u powoda Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. zgłoszenia zaistnienia szkody w pojeździe w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów. Postępowanie szkodowe zostało zarejestrowane pod numerem (...) -01.

W związku ze zgłoszeniem powód Towarzystwo (...) S.A. z/s w W. przeprowadził postępowanie szkodowe w ramach, którego dokonał oceny rodzaju, charakteru i rozmiarów uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego oraz przeprowadził kalkulację kosztów naprawy.

W ramach tych czynności pozwany uznał, iż w pojeździe poszkodowanego w związku ze zdarzeniem do wymiany i naprawy są: wahacz P P, łożysko wahliwe P, piasta koła P P, felga P P, kołpak koła prz P, opna P P.

Decyzją z dnia 17 lipca 2019r. powód ustalił i przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej wysokości 3.350,99zł, w tym z tytułu odszkodowania za uszkodzony pojazd kwotę 3.150,99zł i tytułem zwrotu kosztów holowania kwotę 200,00zł.

(inf. (...) k. 20, potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody k. 21-22, faktura k. 23, 150, inf. o wysokości szkody częściowej w pojeździe k. 24, 146, kalkulacja naprawy k. 24v-28, 146v-149, decyzja k. 29, dyspozycja wypłaty k. 30, potwierdzenie realizacji przelewu wychodzącego k. 31, dokumenty akt szkodowych – płyta Cd. k. 151)

Do wykonania naprawy pojazdu m – ki F. (...) o nr rej. (...) konieczne były następujące części zamienne: wahacz P P, łożysko wahliwe P, piasta koła P P, felga P P, kołpak koła P, opona P P (185/65 R14).

Uszkodzenia opisanych powyżej elementów wyposażenia pojazdu nie powstały w wyniku zaistnienia innego zdarzenia drogowego i pozostawały w związku z przedmiotowym zdarzeniem objętym n/n postępowaniem.

W celu przywrócenia stanu poprzedniego w pojeździe prac naprawczych i wymiany wymagały: zbieżność osi przedniej, koło przednie prawe, obręcz koła przedniego P, łożysko wahliwe, wahacz poprz przed., łożysko wahliwe P.

Wartość części zamiennych niezbędnych do restytucji pojazdu do stanu sprzed zdarzenia bez uwzględnienia podatku Vat wynosi 4.250,13zł, koszt naprawy mechanicznej, przy uwzględnieniu, iż wartość jednej godziny pracy pracownika przedsiębiorstwa naprawczego wynosi 100,00zł oraz kosztów materiału bez uwzględnienia podatku Vat wynosi 190,00zł, co stanowi łączną kwotę bez uwzględnienia podatku Vat 4.440,13zł, natomiast z uwzględnieniem tej daniny publicznej wynosi 5.461,35zł.

Wartość rynkowa pojazdu m – ki F. (...) o nr rej. (...) w dniu 15 maja 2019r. wynosiła kwotę 5.682,00zł, natomiast wartość uszkodzonego pojazdu w dniu 15 maja 2019r. wynosiła kwotę 3.842,00zł.

Kwota 5.461,35zł stanowi przy uwzględnieniu cen części oryginalnych rzeczywisty koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji drogowej z dnia 15 maja 2019r.

W wyniku zaistnienia przedmiotowego zdarzenia uległa zmniejszeniu wartość rynkowa pojazdu.

W pojeździe m – ki F. (...) o nr rej. (...) na skutek zdarzenia drogowego z dnia 15 maja 2019r. nie wystąpiła tzw. „szkoda całkowita”.

Naprawa pojazdu była ekonomicznie uzasadniona przy użyciu części oryginalnych.

(opinia biegłego k. 160-193, 222-223)

W dniu 14 sierpnia 2019r. pozwany K. M. został wezwany przez powoda Towarzystwo (...) S.A. z/s w W. do zapłaty na jego rzecz kwoty 3.550,99zł.

Pozwany zanegował żądanie zwrotu dochodzonej należności pieniężnej.

(wezwanie do zapłaty k. 32-33)

Sąd częściowo odmówił wiarygodności zeznaniom świadków I. B. i P. B. w zakresie ich wypowiedzi odnoszących się do oceny zachowania pozwanego mającego polegać na zamiarze zbiegnięciu z miejsca zdarzenia, uchylenia się od odpowiedzialności karnej i cywilnej oraz uniemożliwienia ustalenia jego danych osobowych oraz na utrudnianiu dochodzenia odszkodowania albowiem pozostają one w tym fragmencie w opozycji do ustalonego przez Sąd stanu faktycznego oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarówno tego osobowego w postaci zeznań świadka A. S. oraz przesłuchania pozwanego K. M., którym Sąd w całości przyznał atrybut wiarygodności, jak i dokumentarnego, w szczególności opinii biegłego sadowego z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych i wyceny wartości szkód w komunikacyjnych i pojazdów, w szczególności wobec konstatacji biegłego, że w wyniku podjętej przez I. B. reakcji obronnej nie doszło do fizycznego kontaktu pomiędzy pojazdami oraz faktu, że w/w przemieściła się kierowanym przez nią pojazdem od miejsca zdarzenia do miejsca zatrzymania się pozwanego kierowanym przez niego autem.

Pozwany przedstawił przebieg zdarzenia, potwierdził swoje sprawstwo i odpowiedzialność za zaistnienie zdarzenia, natomiast kategorycznie zanegował że w trakcie jego przebiegu doszło do zatknięcia się fizycznego pojazdów, zaprzeczył że posiadał świadomość, że wykonany przez niego na drodze manewr zmiany pasa ruchu mógł spowodować niebezpieczeństwo dla innego uczestnika oraz że został zaskoczony zachowaniem I. B. – kierującej pojazdem m – ki F.,

co do obwiniania go o spowodowania zagrożenia w ruchu, wytworzenia sytuacji kolizyjnej i spowodowania uszkodzeń w prowadzonym przez nią samochodzie, tym bardziej że w/w jechała za pozwanym, zatrzymała się w miejscu jego postoju a oględziny zewnętrznych elementów wyposażenia auta m – ki F. (...) o nr rej. (...) jaki samochodu m – ki F. (...) o nr rej. (...) nie potwierdzały artykułowanych wobec niego zarzutów.

Istotnym jest również okoliczność, iż I. B. posiadając taką możliwość nie wezwała natychmiast patrolu policji, a poszukiwała pomocy od swojego męża, który dokonał zgłoszenia organom policji zaistnienia zdarzenia dopiero o godz. 18:05. Powyższe należy również oceniać w kontekście nieścisłości w zakresie godziny podjęcia interwencji policji w zapisach w dokumentach notatników służbowych policjantów a formalnym zgłoszeniem P. B. poprzez telefoniczny numer kontaktowy do policji.

Pozwany wyjaśnił również motywację opuszczenia miejsca, w którym on i I. B. zatrzymali swoje pojazdy po kolizji, jednocześnie wskazując, iż na miejscu pozostała świadek A. S., która oferowała I. B. pomoc, z której w/w nie skorzystała.

Sąd uznał za przydatną do ustalenia stanu faktycznego opinię główną i uzupełniającą sporządzone przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów albowiem są one pełne, jasne, zrozumiałe, wyczerpujące i kompleksowe oraz wewnętrznie spójne. Biegły w opiniach udzielił odpowiedzi na wszystkie postawione w tezach dowodowych pytania, sformułowania zawarte w treści opinii pozwalają na zrozumienie wyrażonych w nich ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a ponadto biegły przedstawił metodę badawczą, materiał badawczy, na którym się oparł. Wnioski końcowe opinii są zwięzłe i precyzyjne, a ponadto wnioski opinii są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez biegłego badaniach i nie budzą zastrzeżeń, co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym.

Biegły w sposób fachowy i rzeczowy ustosunkował się również do wszystkich zarzutów skierowanych w stosunku do opinii wypowiadając się szczegółowo w obszarze każdego zastrzeżenia odwołując się przy tym do dokumentarnego materiału dowodowego oraz reguł postępowania przy sporządzaniu takiego typu operatu.

Za wiarygodne należało uznać zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zgromadzone w postępowaniu albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2021.854 – j.t. ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia, natomiast na podstawie art. 36 ust. 1 zd. 1 cyt. ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Stosownie do treści art. 43 pkt 4 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2021.854 – j.t. ze zm.) zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt 1, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący zbiegł z miejsca zdarzenia.

Należy stwierdzić, iż pozwany K. M. jest odpowiedzialny względem poszkodowanego do świadczenia odszkodowawczego w związku z odpowiedzialnością deliktową (art. 436 § 1 kc), natomiast Ubezpieczyciel pozwanego z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w

związku z ruchem tych pojazdów ma spełnić świadczenie wynikające z treści stosunku zobowiązaniowego, w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 34 ust. 1 w/w ustawy).

W okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy w sposób niebudzący wątpliwości ustalono i stwierdzono sprawstwo i winę pozwanego K. M. wytworzenia stanu niebezpieczeństwa w ruchu i w konsekwencji spowodowania zdarzenia drogowego i szkody majątkowej.

Osią sporu pozostawało natomiast ustalenie i stwierdzenie, czy pozwany po zdarzeniu zbiegł z miejsca zdarzenia bądź oddalił się celowo i umyślnie z miejsca zdarzenia.

Obowiązkiem powoda było w ramach postępowania przed Sądem przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc), czemu nie sprostał. Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Powód w ramach przedmiotowego postępowania nie wykazał podstaw faktycznych i prawnych oraz okoliczności i przyczyn, które obciążałyby pozwanego obowiązkiem na jego rzecz świadczenia regresowego.

Zastosowanie bowiem dyspozycji art. 43 pkt 4 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2021.854 – j.t. ze zm.) wymaga ustalenia, iż sprawca kolizji drogowej opuścił miejsce zdarzenia świadomie, bez spełnienia ciężących na nim obowiązków wynikających z art. 16 w/w ustawy, w celu uniknięcia odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę, tym bardziej, że zawarte słowo „zbiegł”, którego synonimem może być słowo „uciekł” użyte zostało celowo, aby nie każde oddalenie się kierowcy z miejsca wypadku, czasami usprawiedliwione okolicznościami zdarzenia, powodowało utratę ochrony ubezpieczeniowej.

Jak ustalono w stanie faktycznym pozwany nie oddalił się celowo i umyślnie z miejsca zdarzenia w rozumieniu art. 44 ust. 2 pkt ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2021.450 – j.t. ze zm.) ani nie zbiegł z miejsca zdarzenia w rozumieniu art. 43 pkt 4 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2021.854 – j.t. ze zm.).

Zbiegnięcie jako mające charakter umyślny i znamienne szczególnym zamiarem, wymaga ustalenia świadomości sprawcy, którą ma obejmować nie tylko pozostanie na miejscu zdarzenia i postępowanie wbrew temu obowiązkowi, ale także musi chcieć opuścić to miejsce z zamiarem uniknięcia odpowiedzialności lub surowszej odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie.

Zbiegnięcie charakteryzują zatem dwa elementy: oddalenie się z miejsca zdarzenia (element obiektywny) oraz cel takiego zachowania (element subiektywny).

Nie można domniemywać, że każde oddalenie się z miejsca wypadku jest zbiegnięciem, ponieważ niezbędne jest przypisanie sprawcy umyślności co do tego, iż przez zbiegnięcie zmierzał on do uniknięcia odpowiedzialności karnej lub cywilnej za bezprawne zachowanie.

Zbiegnięcie z miejsca wypadku oznacza bowiem samowolne oddalenie się sprawcy z miejsca zdarzenia, posiadające znamiona ucieczki, mające na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej i cywilnej, a więc uniemożliwienie lub utrudnienie ustalenia jego tożsamości, ukrycie przed organami ścigania samego zdarzenia lub też dodatkowo

obciążających okoliczności. Inaczej ujmując, jest to ucieczka polegająca na szybkim, w zamiarze niezauważonym, opuszczeniu miejsca zdarzenia bez zamiaru powrotu.

Oddalenie może być także spowodowane niezauważeniem powstałego uszkodzenia (np. zwłaszcza przy drobnych uszkodzeniach parkingowych) albo wynikiem okoliczności zewnętrznych i brakiem świadomości powstania zdarzenia i jego skutków (np. brak fizycznego kontaktu pojazdów podczas kolizji), co wyklucza w warunkach przedmiotowej sprawy przyjęcie, że pozwany po zdarzeniu zbiegł z miejsca zdarzenia bądź oddalił się celowo i umyślnie z miejsca zdarzenia – por. postan. SN z dnia 11 czerwca 2002r. w sprawie o sygn. akt II KK 110/02, opubl. Legalis, por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 20 maja 2020r. w sprawie o sygn. akt I ACa 57/2, opubl. Legalis, postan. SN z dnia 19 grudnia 2018r. w sprawie o sygn. akt II KK 480/18, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 17 stycznia 2012r. w sprawie o sygn. akt V KK 389/11, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 1 marca 2011r. w sprawie o sygn. akt V KK 284/10, opubl. Legalis.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 i 3 kpc oraz w oparciu o treść art. 13 ust. 1 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ((Dz. U. 2020.755 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.